

Karvinskou **Benediktu** jsem neslyšel více než dva roky. Tím větší radost jsem měl, když jsem zjistil, že bude hrát u nás na jihu. Sice jen jako předkapela Divokýho Billa, já jsem ale stejně bez váhání 13. 5. před osmou večer zamířil do českbudějovického KD Vltava.

Skupina, která v roce 2000 vyhrála Krtka na Zahradě, byla řazena někam mezi Čechomor a Redla a žánrově měla nejbliže k termínu J.M. Brabce folkrocklór, prošla velikou proměnou. Sedmičlennému tělesu stále dominují sestry Váňovy, podporuje je však rocková rytmická sekce, saxofon a perkuse. **Miša Váňová** už hraje na elektrické housle (nebyla prý spokojená se snímači), elektrická kytara má mnohem větší prostor, celkový styl, projev i prezentace jsou vysloveně rockové. To ovšem neznačí, že by utrpěla kvalita. Naopak.

Petra Váňová

, už kdysi výborná zpěvačka a nyní studentka Konzervatoře J. Ježka, se ohromně vypracovala. Technicky, výrazově, a přidala ještě pódiovou suverenitu a bigbítovou přímočarost. Energií, kterou hýřila, si také získala velkou část fanynek Divokýho Billa. Mírně v pozadí tak zůstal tentokrát um Míši Váňové, jejíž housle jsou pro zvuk kapely melodicky zásadní.

Osm z třinácti písní, které zazněly, obsahuje deska **Sejdeme se v Dolly**. Některé z nich jsem díky novým aranžím však málem nepoznal (

Švekra, Cihanočka

), u jiných ještě více vynikl rytmický potenciál (

Vandrovali Hudci, A Na Hure

). Nejdrsnější v pěti novinkách byla rockově dunivá Šej hoj šmrncnutá funky, jemnost s rytmickými běsy spojovala skladba

Slavíček

. Ztišení přinesla jen baladická

Za řekou

, za horama s krásným houslovým sólem a výtečným vícehlasem.

Mrzelo mě pouze, že dvojhlasy sester, jeden z klíčových prvků projevu Benedikty, často zanikaly v rachotu doprovodných nástrojů. Také souzvuk houslí a saxofonu se nejednou sléval v jeden bezbarvý proud, o "vizuálních" perkusích nemluvě. Zvuk byl jediným slabým místem vystoupení. Zvukař se zjevně řídil heslem čím hlasitěji tím lépe, a chvílemi z toho opravdu bolely uši.

Stylově má teď už pražsko-karvinská Benedikta nejbliže k polským Brathanki. To, že jejich hudba je sice drsnější, ale zároveň rozmanitější a energičtější než dříve, dokazují i nadšené

Divoká Benedikta rádila na Vltave

Napsal uživatel Václav Koblenc
Úterý, 18 Květen 2004 04:00

reakce publika s průměrným věkem mezi 14-20. Přeju jí úspěch a také inspiraci a aranžérský cit, aby se z ní časem nestala další bezduchá rocková kapela s folklórní zástěrkou. Podobných odvarů Čechomoru máme dost. Tak díky, sestry, a někdy zase při lahvince.